

De numinositeit van het nationaalsocialisme

David Myatt

Index

Voorwoord	2
I - De spirituele betekenis van Adolf Hitler	3
II - De filosofische grondslagen van het nationaalsocialisme	7
III - De harmonie van het nationaalsocialisme	10
IV - Het ideaal van een galactisch rijk	14
V - De toekomstige nationaalsocialistische samenleving	16
VI - De triomf van het nationaalsocialisme	18
VII - De missie van het nationaalsocialisme	19

Nederlandse vertaling van "The Numinosity of National-Socialism" door David Myatt

Voorwoord

De volgende verzameling essays behandelt de numinositeit van het nationaalsocialisme. Het bijvoeglijk naamwoord 'numineus' kent verschillende betekenissen: 'spiritueel', 'verfijnd' of 'mooi' (in de zin van 'goddelijk geïnspireerd' of 'goddelijk vertegenwoordigend'), 'ontzagwekkend', en een openbaring (of 'aanwezigheid') van wat heilig of goddelijk is. Al deze betekenissen zijn van toepassing op het nationaalsocialisme en op zijn grondlegger, Adolf Hitler.

De essays onthullen en verklaren de innerlijke, spirituele betekenis en het belang van het nationaalsocialisme. Deze innerlijke betekenis is altijd begrepen door de ware volgelingen van Adolf Hitler, hoewel zij decennialang – na de vernietiging van de eerste nationaalsocialistische staat in 56 JdF [1945] en de dood van de Führer zelf – bijna werd overschaduwd door de stortvloed van venijnige en leugenachtige propaganda die de vijanden van het nationaalsocialisme bleven verspreiden. Deze vijanden hebben, om hun eigen doelen te dienen, uit alle macht geprobeerd deze innerlijke betekenis te verhullen. Maar zij hebben gefaald. Nu ontdekken steeds meer mensen de waarheid, leren zij deze kennen of krijgen zij haar onderwezen. Wereldwijd groeit een nieuwe, numineuze beweging die met elk verstrijkend jaar sterker wordt en die geen wetten, geen regering, geen vervolging en geen terreur kan breken. De wereldwijde invloed, macht en rijkdom die de vijanden van het nationaalsocialisme nu bezitten – die zij inzetten om hun leugenachtige propaganda te verspreiden, het nationaalsocialisme te onderdrukken of te verbieden – zijn allemaal vergeefs. Want deze middelen kunnen het numen van het nationaalsocialisme zelf niet vernietigen; zij kunnen niet tenietdoen hoe Adolf Hitler wordt gezien en herinnerd door hen die het weten.

De dag zal komen dat het doek valt voor deze vijanden, zoals zij hun kortstondige moment van triomfantelijk leedvermaak hebben gekend met de dood van de Führer. Maar die opoffering was noodzakelijk om zijn geest te laten voortleven, en zijn geest is waarlijk onsterfelijk. Hierdoor zullen zijn volgelingen op een dag, die spoedig zal aanbreken, opnieuw zegevieren.

David Myatt

Eerste publicatie 106 JdF [1995]

Tweede editie 111 JdF

I - De spirituele betekenis van Adolf Hitler

Adolf Hitler werd geboren om ongeveer achttien minuten na zes uur 's avonds op de twintigste dag van de vierde maand van het jaar dat volgens de kalender van die tijd duizend achthonderdneuentachtig was. De plaats van zijn geboorte was Braunau, een Oostenrijkse grensstad aan de rivier de Inn.

Zijn familieachtergrond was bescheiden. Hoewel zijn vader als ambtenaar voor de Oostenrijkse regering werkte, stamde hij – net als de moeder van de jongen – af van mensen die op het land hadden geleefd en gewerkt. Toen Adolf's vader dertien jaar oud was, verliet hij zijn ouderlijk huis om in Wenen een vak te leren. Hierin slaagde hij, maar hij bleef ontevreden. Hij streefde naar iets beters en besloot overheidsambtenaar te worden. Ook dit lukte hem, en op drieëntwintigjarige leeftijd bereikte hij die positie.

De jonge Adolf bezat een soortgelijke vastberadenheid. Al op jonge leeftijd besloot hij dat hij onder geen beding een Oostenrijkse overheidsambtenaar zou worden. In plaats daarvan wilde hij kunstenaar worden, en hij hield standvastig vast aan dit besluit, ondanks de bezwaren van zijn vader, die hoopte dat zijn zoon in zijn voetsporen zou treden en ambtenaar van de Oostenrijkse regering zou worden. Adolf begon zelfs bewust enkele van zijn schoolvakken te verwaarlozen, zodat het voor hem onmogelijk zou worden om een positie bij de Oostenrijkse overheid te bekleden. Al als jongen was het hem namelijk duidelijk geworden dat zijn loyaliteit bij het Duitse volk lag en niet bij het multiraciale Habsburgse Rijk. Bovendien verveelden schoolstudies hem; hij was rusteloos en verlangde ernaar deel uit te maken van een avontuurlijkere wereld. Zelfs in zijn vroege jaren onderscheidde hij zich van zijn schoolkameraden: hij was vastberadener, intuïtiever en meer bewust van de diepere betekenis van het leven. Verhalen over avontuur en oorlog vervulden hem met enthousiasme.

Zo kwam het dat hij na de dood van zijn vader, op zestienjarige leeftijd, naar Wenen verhuisde om daar alleen te wonen. Hij droomde ervan een groot kunstenaar te worden, maar in deze tijd was muziek wellicht zijn grootste liefde. Muziek – vaak die van Wagner – inspireerde hem en leek zijn innerlijke gevoelens en voorgevoelens van zijn lotsbestemming uit te drukken. Want zelfs toen, op zo'n jonge leeftijd, voelde hij dat het leven een hoger, nobeler doel had of zou moeten hebben. Door middel van kunst, zo voelde de jonge Adolf, kon hij dit doel ontdekken en tot uiting brengen. Maar zijn leven in Wenen dwong hem de harde realiteit onder ogen te zien die voor velen gold. Hij leefde zelf in armoede, in door ongedierte geteisterde huurkazernes. Hij leerde het lijden, de honger en de wanhoop van de armen kennen en begon de werkelijke oorzaken te begrijpen van het leed, de vertwijfeling en de vernedering die hij om zich heen zag. Zoals hij later zelf zei, was het een harde school waarin hij veel leerde. In deze jaren groeide zijn vastberadenheid om te handelen, om iets te doen voor zijn volk. Hij werd vaak tot woede gedreven door de onrechtvaardigheden die hij aantrof, maar tegelijkertijd werd hij regelmatig bewogen om zijn hoop en dromen voor een beter, nobeler leven te uiten. Deze jaren van ontbering brachten hem een diep en blijvend begrip van het ware doel van het leven. Ze stelden hem in staat vorm en inhoud te geven aan de gevoelens en de visie die in hem leefden. Meer dan wat ook begon hij te verlangen naar het verwezenlijken van die visie. Deze visie was die van een nieuwe wereld, een nieuw soort samenleving waarin mensen

zouden samenwerken in harmonie en met vreugde, voor het algemene welzijn, en waarin zij zouden streven naar het voortzetten van het opwaartse werk van de natuur.

Maar Adolf Hitler was geen onpraktische, romantische of mystieke dromer. Hij kende de mensen en wist wat in de weg stond om zo'n visie te realiseren. Hij wist ook wat nodig was om deze visie werkelijkheid te maken. Maar bovenal wist hij misschien dat het kón lukken, en hij was vastbesloten om te proberen het te verwezenlijken. Het was deze combinatie van visie, wilskracht, kennis van mensen en inzicht die Adolf Hitler werkelijk uniek maakte. Hij was zelfgedisciplineerd, vastberaden, visionair, intuïtief en onzelfzuchtig. En hij bezat een authentiek charisma. Destijds, nadat hij Wenen had verlaten voor München, overwoog hij hoe hij kon beginnen zijn visie te verwezenlijken toen de Eerste Wereldoorlog uitbrak. Hij meldde zich aan bij het Duitse leger, bood zich vrijwillig aan voor een van de gevaarlijkste taken – die van boodschapper – en toonde grote moed en plichtsbesef. Bijna de hele oorlog bracht hij door aan het front in de loopgraven. Hij raakte gewond en werd onderscheiden met het IJzeren Kruis Eerste Klasse voor zijn moed.

Tegen het einde van de oorlog begon hij, net als veel andere Duitsers die aan het front vochten, te beseffen dat veel gewone Duitse burgers een defaitistische houding tegenover de oorlog hadden ontwikkeld. Stakingen, georganiseerd door bolsjewieken, waren aan de orde van de dag, en misschien wel het ergste was dat terugkerende frontsoldaten vaak niet met respect werden behandeld. Kleine bolsjewistische opstanden braken eind 1918 door heel Duitsland uit, en na de wapenstilstand, die de nederlaag van Duitsland markeerde, werd gewapende opstand in veel delen van het land een manier van leven terwijl de bolsjewieken naar een revolutie streefden. De meerderheid van de frontsoldaten was ontzet over wat er met Duitsland was gebeurd en nog steeds gebeurde. Adolf Hitler vormde hierop geen uitzondering, en het was in deze periode van onrust dat hij besloot zich in de politiek te mengen. Bijna een jaar na het einde van de oorlog woonde hij een bijeenkomst bij van een kleine, patriottische organisatie: de Duitse Arbeiderspartij. Maar Adolf Hitler zag al snel wat zo'n organisatie, mits goed geleid, kon bereiken. Het kon het instrument worden om Duitsland te redden van de terreur en slavernij van het bolsjewisme, om macht te veroveren en een nieuwe levenswijze voor zijn volk te scheppen. Hij voelde en geloofde dat hij via zo'n organisatie zijn nobele visie werkelijkheid kon maken door haar naar de overwinning te leiden.

Zo begon de strijd om de macht, die hij meer dan dertien jaar lang met onverzettelijke vastberadenheid en onzelfzuchtigheid voerde. Gewone Duitsers begonnen hem te respecteren en lief te hebben, want zij wisten of voelden dat hij oprecht was – dat hij werkte om hen een betere manier van leven te bieden. De beweging die hij leidde – de NSDAP – belichaamde hun hoop en aspiraties voor een betere wereld, evenals het nobele idealisme waarin hij geloofde. Er ontstond een oprecht gevoel van klasseloze kameraadschap, waarbij het belang van het volk boven eigenbelang werd gesteld. Adolf Hitler inspireerde anderen; hij maakte hen bewust van het ware, nobele doel van het leven. Hij gaf hun hun visie, hun dromen en hun verlangen naar een gouden eeuw terug. Hij tilde hen op uit het moeras van egoïstisch materialisme en kleine zorgen door hen de innerlijke betekenis van het leven te onthullen. Hij maakte hen vreugdevol, vastberaden en nobel. Hij ving en drukte iets moois en subliems uit.

Jaar na jaar groeide zijn populariteit, en de NSDAP behaalde het ene succes na het andere, totdat haar de macht niet langer kon worden ontzegd. Op 30 januari 1933 werd Adolf Hitler kanselier van

Duitsland, wat hem in staat stelde zijn nobele visie te verwezenlijken. Zo begon hij Duitsland te transformeren in een vreugdevol, gecultiveerd, harmonieus en stabiel land, waar nobele waarden opnieuw idealen waren om naar te streven. In plaats van zijn vijanden te vervolgen, bekeerde hij de meesten van hen. Degenen die zichzelf niet konden of wilden veranderen, of zijn visie niet wilden begrijpen, liet hij Duitsland verlaten. Hij werd een ware Führer, geen dictator, want de meerderheid van de Duitsers hield van hem, vertrouwde hem en gaf hem de autoriteit om hun levens ten goede te veranderen. Nooit misbruikte hij dit vertrouwen of deze autoriteit op enige manier. Hij bleef altijd bescheiden in zijn persoonlijke leven, oprecht en spontaan in zijn omgang met anderen, en vriendelijk voor de mensen om hem heen. Maar bovenal was hij misschien onzelfzuchtig. Hij was werkelijk een groot man die anderen inspireerde met zijn nobele idealen. Hij was werkelijk begaafder, hoger ontwikkeld en oprechter menselijk dan anderen.

In slechts enkele jaren loste hij het probleem van de werkloosheid op, creëerde hij betere en rechtvaardiger sociale omstandigheden en bracht hij een nobele revolutie teweeg in de houding van mensen. Het leek alsof een nieuwe gouden eeuw was aangebroken. Mensen begonnen te beseffen en te begrijpen dat zij zichzelf ten goede konden veranderen en zich zo konden ontwikkelen, en daarmee het glorieuze werk van de evolutie konden voortzetten. Maar er waren sommigen die dit niet prettig vonden, omdat het bedreigde wat zij hadden bereikt en wat zij wilden bereiken. Zij vreesden dat deze visie van een nieuwe tijd zich zou verspreiden en hun invloed, macht en eigen duistere dromen zou ondermijnen. Dit waren degenen die de tweelingmachten van het marxisme en de internationale financiën hadden gecreëerd, bevorderd en gebruikt om naties te controleren en te ondermijnen. Dit waren degenen die een gevestigd belang hadden bij het in stand houden van lage, materiële doelen en verlangens bij anderen. Dus gebruikten zij de tweelingdoctrines van het marxisme en de internationale financiën – beide verschillende vormen van grof materialisme – in hun streven om te domineren en de wereld te creëren die zij wensten. Dit was een wereld vol materialisme, gevuld met egoïstische individuen die egoïstische, kleine, dierlijke verlangens vervulden. Dit was een onedele wereld in disharmonie, waar de glorieuze diversiteit van de natuur – over duizenden millennia voortgebracht – geleidelijk werd ondermijnd en vernietigd door alles en iedereen te reduceren tot het laagste gemeenschappelijke niveau. Het was een wereld geregeerd door abstract dogma dat de natuur probeerde te controleren en te verstoren. Dit was de wereld waarover deze groep mensen wilde heersen, want zo’n wereld, met zulke egoïstische, slaafse individuen die hun nobelheid hadden verloren, zou hen rijkdom, luxe en macht verschaffen. Deze mensen zagen deze heerschappij als een door God gegeven recht, hun messiaanse lotsbestemming, en beschouwden alle andere volkeren slechts als middelen om deze bestemming te bereiken, ongeacht de kosten. Adolf Hitler en zijn volgelingen vormden de grootste bedreiging waarmee deze groep ooit werd geconfronteerd.

Want Adolf Hitler streefde ernaar zijn volk te bevrijden van deze dubbele slavernij – dit grove materialisme. Hij vertegenwoordigde alles wat deze messiaanse groep verafschuwde en vreesde. Dus probeerden zij hem, zijn volgelingen en de overtuigingen achter zijn beweging in diskrediet te brengen, terwijl ze vanaf het allereerste begin probeerden deze beweging fysiek te vernietigen. In het begin, en in Duitsland, faalden ze: ze konden niet verhinderen dat Adolf Hitler de macht verkreeg, noch konden ze hem beletten Duitsland te transformeren in een nobele samenleving. Maar ze waren meedogenloos in hun oppositie en gebruikten al hun macht en invloed om leugens te verspreiden over nationaalsocialistisch Duitsland.

Heimelijk en openlijk pleitten ze voor een oorlog om te vernietigen wat Adolf Hitler had bereikt. Zo groot waren hun sluwheid en leugenachtigheid dat ze hierin slaagden, waarbij ze alle landen die door hen of hun verderfelijke doctrines werden beïnvloed of gecontroleerd, opriepen om namens hen te vechten. Zo groot waren hun kwaadaardige leugens dat ze deze landen overhaalden om een wrede, onvoorwaardelijke oorlog te voeren om nationaalsocialistisch Duitsland, Adolf Hitler en zijn volgelingen te vernietigen. Zo begon de wrede vernietiging van Duitsland en zijn volk, want de messiaanse kliek wilde en had een duistere wraak nodig.

Deze kliek wilde ervoor zorgen dat wat Adolf Hitler had bereikt vergeten zou worden. Ze wilden garanderen dat zijn nobele visie nooit meer een bedreiging voor hen zou vormen. Dus creëerden ze de schaamteloze, onedele leugen van 'de holocaust' om de geesten te knechten van degenen die zij wilden overheersen, in de hoop daarmee voor altijd het nobele idealisme van het nationaalsocialisme in diskrediet te brengen. Ze fabriceerden leugens over Adolf Hitler en zijn leven, terwijl ze al hun macht en invloed gebruikten om deze leugens te verspreiden, in een poging zijn numineuze betekenis en de innerlijke betekenis van het nationaalsocialisme te vernietigen. Maar ze hebben gefaald. Want de innerlijke betekenis van het nationaalsocialisme leeft voort. De spirituele betekenis van Adolf Hitler wordt steeds meer begrepen.

De spirituele betekenis van Adolf Hitler is zijn nobele visie – hij heeft ons bewust gemaakt van wat mogelijk is. Hij heeft ons laten zien dat we verder kunnen evolueren; dat we een nobele samenleving kunnen creëren en erin kunnen leven, gewijd aan hoge, gecultiveerde idealen. We kunnen de schoonheid en numinositeit, die sommige klassieke muziek probeert vast te leggen en uit te drukken, werkelijkheid maken. We kunnen in ons eigen leven de grootste schoonheid en vreugde uitdrukken, zoals we kunnen streven naar grootheid. Hij heeft ons bewust gemaakt dat we in harmonie met de natuur kunnen leven – dat we de glorieuze diversiteit die de natuur heeft voortgebracht kunnen vieren, behouden en uitbreiden, zoals die tot uiting komt in ras en individueel karakter, en dat we deze op een nobele, constructieve manier nog verder kunnen ontwikkelen. Hij heeft ons laten zien dat we op een manier kunnen leven die onze ware menselijkheid uitdrukt, door onze verschillen en diversiteit als soort te accepteren en die als basis te gebruiken om nog verder te evolueren.

Deze nobele visie tilt ons op uit de kleinheid van egoïsme; ze tilt ons op uit de smerigheid en oneer van het materialisme. Alleen deze visie stelt ons in staat ons potentieel als menselijke wezens te vervullen.

Adolf Hitler heeft ons een unieke erfenis nagelaten. Hij heeft ons laten zien dat we door de kracht van onze wil onszelf en de mensen om ons heen op een positieve, nobele manier kunnen transformeren. We kunnen een innerlijke transformatie ondergaan en voltooien. Hij heeft ons het doel laten zien, zoals hij ons heeft laten zien dat dit doel kan worden bereikt. Hij heeft ons laten zien dat ons leven, als individuen, toch een glorieuze bestemming heeft.

II - De filosofische grondslagen van het nationaalsocialisme

Het nationaalsocialisme kan eenvoudig worden gedefinieerd: het is een bewuste, unieke uitdrukking van de evolutionaire imperatief. Dat betekent dat het ernaar streeft datgene wat nu bestaat door de natuurlijke werking van de natuur op een natuurlijke manier te verbeteren en te laten evolueren naar een hoger niveau. Dit ‘streven naar natuurlijke verbetering’ houdt de praktische toepassing in van het bewuste begrip – of de wijsheid – die over millennia is verworven en die de principes en idealen van het nationaalsocialisme uitdrukt.

Wat nu bestaat door de natuurlijke werking van de natuur, en waar de filosofie van het nationaalsocialisme zich mee bezighoudt, is ras en individueel, nobel karakter. Het nationaalsocialisme is een unieke, of revolutionaire, uitdrukking van deze imperatief vanwege zijn antwoord op de meest fundamentele vraag: “Heeft het bestaan van een individu betekenis; en zo ja, wat is die betekenis?” Anders dan in het nationaalsocialisme luidt het antwoord op deze vraag een van de volgende: (a) Er is geen betekenis, behalve het najagen van plezier en/of ‘geluk’ in dit leven; (b) De betekenis ligt in het verkrijgen van een soort ‘hiernamaals’ in een soort ‘hemel/nirvana’. Het eerste antwoord is materialistisch en wordt geleverd door verschillende andere ‘filosofieën’, waaronder nihilisme, marxisme/communisme, kapitalisme en dergelijke. Het tweede antwoord is het conventionele religieuze antwoord, geboden door grote religies, waaronder het christendom. Deze twee antwoorden zijn beide anti-evolutionair in de zin dat de praktische toepassing van hun principes leidt tot de ondermijning en vernietiging van wat de natuurlijke werking van de natuur heeft voortgebracht – namelijk het ras en individueel, nobel karakter.

Natuurlijk ontkennen sommige filosofische systemen die deze twee antwoorden geven vaak dat er zoiets bestaat als ‘de natuurlijke werking van de natuur’. Dat wil zeggen, ze ontkennen of hebben de neiging te ontkennen dat er een inherente scheppende kracht is die in de fysieke wereld werkt en levende organismen op bepaalde manieren veroorzaakt en beheerst. Deze scheppende kracht wordt over het algemeen ‘natuur’ genoemd, en de ‘evolutie van soorten’ is een term die wordt gebruikt om een van de manieren te beschrijven waarop de natuur werkt.

Het nationaalsocialisme accepteert als fundamenteel principe dat deze scheppende kracht bestaat. Het accepteert dat de evolutie van soorten een van de belangrijkste manieren is waarop de natuur werkt. Deze evolutie was en is gericht op diversiteit en verschil. Voor zover het ons betreft, heeft de natuur ons tot een unieke soort gemaakt. Binnen deze soort zijn er verschillende rassen, die van elkaar verschillen. Zelfs deze rassen zijn op verschillende manieren en op verschillende tijden geëvolueerd, zodat er veel verschillende subrassen zijn. De natuur heeft dus over duizenden millennia heen verschillende en onderscheidende rassen voortgebracht, en binnen die rassen individuen met uiteenlopende karakters. Fundamenteel is het nationaalsocialisme een aanvaarding en viering van het verschil en de diversiteit die de natuur heeft voortgebracht, en het wil die diversiteit en dat verschil koesteren en behouden en zo de dingen die ons uniek en ‘menselijk’ maken in leven houden en laten evolueren.

De principes en idealen van het nationaalsocialisme zijn dus toepasbaar op alle rassen, op elke etnische groep, ook al is het nationaalsocialisme tegenwoordig voornamelijk beperkt tot het Arische ras. Alle rassen hebben een lotsbestemming, omdat alle rassen kunnen evolueren – ze

hebben allemaal het potentieel om zich verder te ontwikkelen. Maar om dit te doen, moeten ze datgene behouden of ernaar streven te behouden wat hen uniek maakt: hun raciale identiteit en hun raciale karakter, zoals dat tot uiting komt in de individuen die dat ras vormen. Het nationaalsocialisme accepteert fundamenteel dat wij, als soort, om vooruit te gaan, om te evolueren, onze afzonderlijke, unieke identiteiten moeten behouden en die als basis moeten gebruiken om bewust nog verder te evolueren. Het nationaalsocialisme accepteert inderdaad dat we alleen op deze manier kunnen evolueren. Om te evolueren vanuit deze basis van uniciteit, moeten de principes en idealen achter het nationaalsocialisme worden geïmplementeerd – dat wil zeggen, de filosofie van het nationaalsocialisme moet op een praktische manier worden toegepast.

Het meest fundamentele principe van het nationaalsocialisme is raciaal idealisme, of de zoektocht naar excellentie en nobelheid. Inderdaad, raciaal idealisme is het revolutionaire antwoord dat het nationaalsocialisme geeft op de bovengenoemde fundamentele vraag. Het antwoord van het nationaalsocialisme is dat wij allen – door deel te zijn van de natuur – bepaalde plichten en verantwoordelijkheden hebben. Onze voornaamste plicht is jegens ons eigen ras en zijn cultuur: om zijn uniciteit te behouden en te streven naar het uitbreiden van deze uniciteit door te helpen bij de evolutie en bloei ervan. Door dit te doen, streven we zelf naar excellentie en vervullen we zo het doel van ons leven als individuen.

In dit opzicht is het nationaalsocialisme echter decennialang verkeerd begrepen. Het nationaalsocialisme stelt niet dat het ene ras het recht of de plicht heeft om zich te mengen in, te exploiteren, te controleren, te vernietigen of tot slaaf te maken van een ander ras om het welzijn en de evolutie van dat ene ras te bereiken. Zulke dingen zijn misschien in het verre verleden gebeurd, als een natuurlijke consequentie van evolutie, maar ze waren onbewust, het resultaat van krachten die groepen en rassen beïnvloedden en beheersten. Het nationaalsocialisme is een bewuste uitdrukking van evolutie: het zijn wij als soort die op een positieve manier deelnemen aan en helpen bij de evolutie, omdat we begrijpen wat nodig is om dit te bereiken, nu we het evolutionaire niveau hebben bereikt waarop dit mogelijk is. Dat wil zeggen, het nationaalsocialisme is een evolutie in ons begrip zelf – een praktisch middel om zo'n hogere evolutie mogelijk te maken. In een zeer belangrijke zin is het uiteindelijke doel dat de principes en idealen van het nationaalsocialisme worden toegepast op alle andere rassen op deze planeet – dat wil zeggen, dat alle rassen deze principes en idealen implementeren door etnische staten of naties te creëren die gewijd zijn aan het welzijn van een specifiek ras. Deze staten of naties zouden dan samenwerken voor hun wederzijds voordeel en vooruitgang. Dit zou vereisen dat die rassen worden geleid en bestuurd door individuen die gemotiveerd zijn door idealisme en die bereid zijn de belangen van hun eigen ras, hun eigen volk, boven hun eigenbelang te stellen. Fundamenteel ziet het nationaalsocialisme het ideaal van vrije, onafhankelijke, etnische staten of naties – gewijd aan het welzijn van een specifiek ras en geleid door nobele individuen van dat ras – als het enige middel waarmee de evolutie kan worden voortgezet. Om dit te laten gebeuren, zou elk ras zich bewust moeten worden van zijn uniciteit, zijn eigen identiteit – en zouden politieke en sociale bewegingen moeten worden gevormd, geleid door nobele individuen, die streven naar het creëren van een thuisland of natie voor dat ras. Met andere woorden, het begrip raciaal idealisme en raciale evolutie – van etnische naties – moet de wereld revolutioneren.

De vijanden van het nationaalsocialisme zijn niet andere rassen, maar de systemen, dogma's, ideeën of mensen die zich verzetten tegen de oprichting en ontwikkeling van afzonderlijke, onafhankelijke etnische naties die gewijd zijn aan het welzijn van een specifiek ras. Zulke dingen en zulke mensen verzetten zich tegen verdere evolutie zelf. Wat belangrijk is, is niet of het ene ras superieur is aan het andere in sommige of vele opzichten, maar veeleer het verlangen en de bereidheid om de uniciteit die binnen onze eigen soort bestaat te behouden en verder te ontwikkelen, en die tot uiting komt in ras en individueel, nobel karakter. Het nationaalsocialisme staat niet voor raciale superioriteit of het proberen andere rassen te vernietigen: het betekent eerder raciale uniciteit en raciale ontwikkeling, de aanvaarding van verschil. Het nationaalsocialisme wenst elk ras een kans te geven om zijn eigen uniciteit te behouden en uit te breiden, en zich te ontwikkelen volgens zijn vermogens.

In essentie is het nationaalsocialisme een vorm van werken in harmonie met de natuur om verdere evolutionaire verandering te bewerkstelligen die de rijke diversiteit en het verschil in leven dat al bestaat ten goede komt en ondersteunt. Het nationaalsocialisme streeft ernaar ras en individueel karakter te behouden en uit te breiden door omstandigheden te creëren die dit mogelijk maken. Om dit te bereiken, moeten de principes en idealen van het nationaalsocialisme worden gebruikt om een specifiek type samenleving te creëren – een nationaalsocialistische. Dit vereist op zichzelf een nationaalsocialistische revolutie, aangezien alle huidige samenlevingen zijn gewijd aan of gebaseerd op doctrines die, omdat ze anti-evolutionair en tegen de natuur zijn, vijandig staan tegenover raciale uniciteit en nobel individueel karakter.

III - De harmonie van het nationaalsocialisme

Het primaire doel van een nationaalsocialistische revolutie is het creëren van een nieuw type samenleving en daarmee een nieuw type individu te bevorderen. Dit nieuwe individu is iemand die ergens bij hoort; iemand die zich bewust is van zijn plaats in het grotere geheel; iemand met een besef van zijn plichten en verantwoordelijkheden. Iemand die zich bewust is van zijn erfgoed en zijn potentieel om aan dat erfgoed toe te voegen. Kortom, iemand die deel uitmaakt van een groeiende volksgemeenschap. Deze nieuwe nationaalsocialistische samenleving is gebaseerd op de nobele idealen van het nationaalsocialisme, waarvan het werken in harmonie met de natuur er een is. Dit impliceert een streven naar het bereiken van een evenwicht – het behouden van wat waardevol en positief is, en het streven om dit verder uit te breiden of te cultiveren zonder het erfgoed te ondermijnen of te vernietigen.

Alle huidige samenlevingen creëren of bevorderen een specifiek type individu – een individu dat wordt gekenmerkt door een gebrek aan inzicht in en begrip van de natuur en het evenwicht dat nodig is om een echte harmonie te bereiken. Alle moderne samenlevingen moedigen of bevorderen de desoriëntatie van het individu aan, want er is over het algemeen geen gevoel van echt behoren. Individuen horen niet echt ergens bij, zoals bijvoorbeeld een volgroeide boom hoort in een specifiek landschap; ze hebben weinig tot geen besef van het natuurlijke, trage ritme van het leven, van de rust van de natuur. Ze zijn niet geworteld in een specifieke bodem of plaats; ze zijn ontworteld geraakt van hun oorsprong en bestaan zonder continuïteit. Alles wat er is, is kunstmatig – niet het resultaat van een langzame rijping, maar het resultaat van kunstmatige, abstracte ideeën. ‘Gemeenschap’ betekent nu niet langer geboren worden op een specifieke plaats, omringd door verwanten, waar de natuur persoonlijk wordt ervaren in al haar ritmes en stemmingen; het betekent niet langer het kennen, uit ervaring, van de harmonie en rust van die plaats, en haar voorouderlijke geschiedenis; het betekent niet langer het voelen van deze dingen. De moderne wereld is materialistisch geworden; complex; comfortabel; met enorme, uitdijende steden en dorpen die te groot zijn en die niet organisch deel uitmaken van hun omgeving – ze zijn opgelegd, gebouwd, met een doel dat niet verbonden is met het leven op een natuurlijke, evenwichtige manier. In plaats daarvan zijn deze werk- of woonplaatsen gegroeid of gebouwd vanwege abstracte ideeën, voornamelijk economisch, dat wil zeggen materieel. Ongecontroleerde groei, in naam van persoonlijk geluk, persoonlijke zekerheid en persoonlijke rijkdom, heeft het natuurlijke evenwicht vernietigd. ‘Gemeenschap’ betekent nu slechts een bepaald gebied in een van deze uitdijende steden of dorpen – of zelfs een verwoest plattlandsgebied. Een bepaalde ‘gemeenschap’ betekent nu wie er ook woont of werkt in dat gebied: een verzameling ontwortelde individuen die deelnemen aan en bijdragen aan wat het lawaaijige, maniakaal tempo van het moderne leven in zulke gebieden is geworden.

Het moderne leven is grotendeels lawaaijig en maniakaal omdat het kunstmatig is – het creëert zijn eigen patronen en ritmes die niet verbonden zijn met de natuur. Technologie – elektrische verlichting, voertuigen, systemen voor muziekreproductie enzovoort – heeft dit moderne leven mogelijk gemaakt. Maar de groei is ongecontroleerd geweest, zonder enige poging om een evenwicht te bewaren, met als gevolg dat ontwortelde, gedesoriënteerde individuen zijn en worden geproduceerd. Deze individuen hebben weinig tot geen ervaring met of begrip van die trage,

natuurlijke ritmes en die rust, waaruit persoonlijke verbondenheid, inzicht en harmonie groeien. Er is in plaats daarvan een toenemende passiviteit, een gebrek aan een echte beleving. Bijvoorbeeld, moderne technologie heeft reizen grotendeels passief gemaakt – een persoon wordt vervoerd door een machine of iets anders en is dus niet echt deel van het landschap waar hij doorheen gaat. Er is weinig tot geen fysieke inspanning bij betrokken, en dus geen echte interactie met de omgeving – geen besef van wat natuurlijk is, zoals het weer, de kleine veranderingen in het landschap. Wat belangrijk is geworden, is de bestemming, niet de reis. De persoon is grotendeels ‘ingesloten’ van de natuurlijke wereld, en de snelheid van het reizen vernietigt volledig het natuurlijke ritme van interactie dat optreedt bij wandelen of reizen te paard.

Natuurlijk zijn veel mensen vandaag de dag zich bewust of worden zich bewust van wat er is gebeurd – van hoe rampzalig het is om door te gaan met ongecontroleerde groei, ongecontroleerd gebruik van technologie, ongecontroleerde persoonlijke lust naar plezier en rijkdom. Ze zijn zich ervan bewust dat een materiële, consumptiegedreven samenleving – gevoed door persoonlijke onverantwoordelijkheid – de levenskwaliteit vernietigt. Maar de oplossing die zij voor deze problemen voorstellen is abstract, gebaseerd op het idee dat mensen gelukkiger zullen zijn en beter zullen leven als een beter milieu kan worden gecreëerd en onderhouden. Hierdoor is deze oplossing eigenlijk helemaal geen oplossing.

Wat ze hebben genegeerd, is het echte probleem dat in de eerste plaats deze materiële, technologische problemen veroorzaakte. Dit is een verlies of verwaarlozing van een gevoel van behoren – het verlies van volksidentiteit, van echte gemeenschap. Een echte, dat wil zeggen natuurlijke, volksgemeenschap groeit natuurlijk in overeenstemming met de natuurlijke ritmes van de natuur; ze is ook geworteld in een specifieke plaats; ze hoort erbij. Ze heeft een verleden, een geschiedenis, een cultuur, een afzonderlijke identiteit. In zo’n volk is er een natuurlijke harmonie, een natuurlijk evenwicht – een natuurlijk patroon van verandering. Er is ook een liefde voor die geschiedenis, die cultuur en de specifieke, unieke plaats waar de gemeenschap geworteld is of zich vestigt. Er is een fundamenteel instinctief besef van afzonderlijke identiteit – van verwant bloed, van ras en raciale cultuur. Deze liefde voor een specifieke regio, voor voorouderlijke gronden, voor moederland/vaderland, en dit instinctieve besef van afzonderlijke identiteit, gaven individuen een echt gevoel van behoren – en brachten vaak een gevoel van verantwoordelijkheid en plicht voort: individuen waren bereid hun eigen leven op te offeren om die identiteit te behouden; om hun verwanten en die speciale plaats die ze liefhadden en waarschijnlijk hun hele leven hadden gekend te verdedigen. Zo vochten ze, en stierven ze vaak, om hun eigen ‘bloed en bodem’ te behouden.

Ongecontroleerde industrialisatie, abstracte ideeën zoals het communisme, het kapitalisme, ongecontroleerde technologische ontwikkeling en vele andere dingen brachten allemaal een achteruitgang of verlies van dit gevoel van behoren teweeg onder de volkeren van wat bekend is geworden als ‘het Westen’. Al deze dingen brachten de moderne manier van leven en moderne steden en dorpen teweeg. Deze ondermijnden en hielpen het natuurlijke evenwicht te vernietigen. Bloed en bodem werden vervangen door geld en plezier. Harmonie en evenwicht gingen verloren, en ontwortelde, gedesorienteerde individuen werden geproduceerd.

Om terug te keren naar een echte harmonie, een echt evenwicht – een betere, meer vervullende, meer gezonde manier van leven – moet er een terugkeer zijn naar bloed en bodem; er moet een

echt gevoel van behoren zijn. Dit betekent een besef van ras, van erfgoed. Het betekent het creëren en onderhouden van volksgemeenschappen in natuurlijke omgevingen doordrenkt met de numinositeit van de natuur. Het nationaalsocialisme streeft ernaar dit besef bewust te maken, zoals het streeft naar het creëren van zulke gemeenschappen en het herstellen van dat evenwicht met de natuur dat essentieel is voor gezond leven. Dit betekent echter niet het proberen te creëren van een romantische visie van een landelijk verleden waarin geen verandering ooit plaatsvindt of wordt toegestaan. Het betekent ook niet het afwijzen van moderne technologie en industrialisme.

Het betekent veeleer het creëren van een samenleving waarin er een evenwicht is tussen beide: waarin zaken als technologie wijselijk worden gebruikt in dienst van het volk of de gemeenschap en zonder het evenwicht van de natuur te vernietigen of te verstoren. Het betekent het bewaren van een evenwicht tussen wat natuurlijk is – bloed en bodem – en wat evolutionair is. In de praktijk betekent dit het streven naar het creëren van mooie, natuurlijke omgevingen; het behouden van de schoonheid en numinositeit van de natuur, en het benutten en beheersen van groei en technologie. Een gezond volk vereist een gezonde omgeving om in te leven; een groot deel van dat volk zou in nauwe nabijheid van het landschap, de bodem, moeten leven, in gebieden die geliefd zijn om hun uitzonderlijke schoonheid of erfgoed. Maar er moet ook enige verandering zijn, enige groei, en dus enig stedelijk leven. Wat het evenwicht tussen beide mogelijk maakt, is het ideaal van harmonie – van wat nieuw is dat voldoet aan esthetische idealen van schoonheid en nobelheid; van het feit dat er weer een menselijke schaal aan dingen is. Dus zouden bijvoorbeeld zulke stedelijke omgevingen gepland worden om harmonieus te zijn, op menselijke schaal, en mooi – aangename plaatsen om te wonen en te werken.

In de praktijk betekent dit het behouden, koesteren en vervolgens uitbreiden van die dingen die de natuur over eonen van tijd heeft voortgebracht. In relatie tot de samenleving betekent dit het streven naar een evenwichtige, mooie, harmonieuze omgeving om in te leven, waarin de natuur op natuurlijke wijze gedijt; het betekent een terugkeer naar het bewerken van de bodem (met gezonde ecologische en organische praktijken); en het betekent het bevorderen van de productie van gezonde, evenwichtige individuen met karakter die zich bewust zijn van hun plichten en verantwoordelijkheden. Een van de primaire plichten van een nationaalsocialist is het behouden en uitbreiden van hun ras – het zuiver houden ervan, en zo behouden wat de natuur over eonen heeft geschapen.

Het nationaalsocialisme drukt dat besef – die wijsheid – uit die alleen individuen in staat stelt gezonde, positieve, harmonieuze en dus evenwichtige levens te leiden. Een deel van dit besef is een gevoel van behoren – een besef deel te zijn van iets dat veel groter en machtiger is dan het zelf. Het is een begrip van het zijn van een schakel, een verbinding, tussen het verleden en de opwindende mogelijkheden van de toekomst – van hoe belangrijk elk individu is of kan zijn in het bijdragen aan evolutie. Verder is evolutie noodzakelijk. Er moet enige verandering zijn, enige nieuwe uitdagingen – maar deze moeten gebaseerd zijn op stevige fundamenteën; er moet een basis zijn voor groei, voor verandering. Het nationaalsocialisme is uniek in het erkennen van dit evenwicht tussen verleden en toekomst, en in het laten zien hoe het kan worden bereikt.

Het nationaalsocialisme drukt echte wijsheid uit wanneer het bevestigt dat alleen door te koesteren en te behouden wat heeft geleid tot de excellentie van het heden, die ontvouwing die evolutie is kan plaatsvinden. Wat uitstekend is aan het heden is de mogelijkheid die wij als

individueen bezitten om nog verder te evolueren; wat deze mogelijkheid heeft voortgebracht – onze uniciteit als individuen – is bloed en bodem, ras en vaderland. Om verder te evolueren, om het glorieuze werk van de natuur voort te zetten, moeten wij ons unieke bloed en bodem koesteren en behouden.

De weg voorwaarts ligt in het creëren van een etnisch thuisland, en binnen dat thuisland een nationaalsocialistische samenleving die zich wijdt aan het koesteren en behouden van volksgemeenschappen, gewijd aan de idealen van bloed en bodem. Deze samenleving zou echter ook het opwaartse werk van de natuur willen voortzetten door evolutionaire doelen na te streven of te volgen die ontworpen zijn om nieuwe individuen en nieuwe manieren van leven te creëren, op voorwaarde dat deze het fundament of de basis waarop die doelen afhankelijk zijn – bloed en bodem – niet ondermijnen en vernietigen. Dat wil zeggen, zulke doelen moeten het evenwicht, de harmonie die essentieel is, behouden. Een van die evenwichtige doelen is het streven naar het creëren van een galactisch rijk.

IV - Het ideaal van een galactisch rijk

Een galactisch rijk – gevormd door de verovering van die laatste grens die de ruimte is – is de lotsbestemming van onze menselijke soort. Dit ideaal en dit ideaal alleen is groot genoeg en nobel genoeg voor onze nobele, heroïsche rassen – al het andere is kleinzielig, materialistisch of decadent: niet alleen een belediging voor wat wij zijn, als creatieve nobele rassen, maar ook een belediging voor wat wij kunnen worden door een idealistisch nobel doel na te streven. Het doel van een galactisch rijk is de ultieme uitdaging die, door zijn pure moeilijkheid, onze rassen kan inspireren tot grote en nobele prestaties. Een galactisch rijk betekent de verkenning, verovering en kolonisatie van ons eigen zonnestelsel, en andere sterrenstelsels en planeten, door onze nobele, heroïsche en krijgersrassen.

Natuurlijk is dit doel momenteel slechts een droom. De huidige sociale en politieke omstandigheden die op deze planeet bestaan, evenals de huidige vreemde tirannie waaronder de meeste mensen gedwongen worden te leven, maken deze droom onrealistisch. Maar wat essentieel is om te begrijpen en te onthouden, is dat wij grote en nobele dromen nodig hebben – een grote visie of visies – om ons te inspireren, om ons te motiveren tot actie. Met hen kunnen we streven naar en vaak grootheid bereiken; zonder hen zijn we slechts gewoon. Door een nobele visie kunnen we onszelf uitbreiden – we kunnen evolueren naar een hoger niveau; zonder een nobele visie bestaan we slechts en verspillen we het potentieel dat in ons is. Een waarlijk grote en nobele visie is numineus – ze heeft de kracht om te inspireren en zo het schijnbaar onmogelijke werkelijkheid te maken. Als we deze uitdaging van het creëren van een galactisch rijk niet aanvaarden, dan verzaken we die unieke lotsbestemming die alleen van ons is – we veroordelen onze soort tot een onedele toekomst.

Vandaag de dag zijn er sommigen die beweren dat interstellair ruimte reizen nooit haalbaar zullen zijn omdat bepaalde wetenschappelijke ‘theorieën’ bevestigen dat het bijvoorbeeld onmogelijk is om sneller te reizen dan of zelfs maar de snelheid van het licht te benaderen. Echter zijn deze barrières er alleen om overwonnen te worden – mits de juiste prikkels om ze te overwinnen – en geen enkele wetenschappelijke theorie, hoe hoog aangeschreven of hoe geverifieerd door verleden of huidige experimentele gegevens, is immuun voor nieuwe ontdekkingen. Gegeven de juiste prikkels en de juiste sociale en politieke omstandigheden zou het mogelijk zijn om het proces te beginnen dat – over de loop van vele eeuwen – zou resulteren in de oprichting van een galactisch rijk.

De eerste fase zou kunnen bestaan uit het creëren van een vrij en onafhankelijk nationaalsocialistisch thuisland hier op onze planeet, met een samenleving die zich wijdt aan het sociale welzijn en de vooruitgang van haar volk. Zo’n samenleving zou trachten haar volk te inspireren met een gevoel van plicht, zoals ze de kwaliteiten zou trachten te bevorderen die fundamenteel zijn voor de beschaving zelf – dat wil zeggen, eer en raciaal idealisme. Zo’n samenleving zou per definitie een nationaalsocialistische zijn, aangezien alleen het nationaalsocialisme werkelijk het nobele idealisme vertegenwoordigt dat de essentie van beschaving is, hoe weinig dit vandaag de dag ook wordt begrepen door de meerderheid, zo gehersenspoeld als ze zijn en zijn geweest door de leugens van de vijanden van het

nationaalsocialisme. Bovendien zou een nationaalsocialistische samenleving het juiste type individu aanmoedigen – personen met een nobel, heroïsch karakter, doordrenkt met een oprecht krijgersethos of -geest: een verlangen om te verkennen, te veroveren, te overwinnen, te vechten, om eervol te gaan waar geen mens eerder is geweest...

De tweede fase – na de oprichting van een nationaalsocialistische samenleving waarvan de eigen veiligheid was verzekerd – zou zijn dat die samenleving onderzoek naar en de praktische verkenning van de ruimte zou aanmoedigen, acceptierend als die samenleving zou doen het principe dat de resultaten die zouden voortkomen uit dit onderzoek, deze verkenning en kolonisatie, de middelen (financieel en anderszins) zouden rechtvaardigen die hiervoor nodig zouden zijn. In het begin zou het grootste voordeel van zulk onderzoek, verkenning en kolonisatie het nobele cohesieve effect zijn dat het nastreven van zo'n ideaal zou hebben op de mensen van de samenleving – het zou hen een gevoel van hun lotsbestemming geven en de productie van idealistische mannen en vrouwen aanmoedigen die zich wijden aan het handhaven van het krijgersethos. Wat beseft moet worden, is dat alleen een nationaalsocialistische samenleving in staat is de droom van ruimteverkenning, interstellair ruimte-reizen en de kolonisatie van andere werelden te vervullen.

De eerste praktische fase zou het bouwen van bemande ruimtestations in een baan om de aarde omvatten; de tweede zou bemande missies naar de maan en Mars zijn, en de oprichting van permanente kolonies. De derde fase zou ontdekkingsreizen naar de andere planeten van ons zonnestelsel zijn. De vierde fase zou het bouwen van zulke zelfvoorzienende bemande schepen zijn als nodig zouden zijn om de lange reizen naar de dichtstbijzijnde sterren te ondernemen. Dit alles zou vele decennia duren – en gedurende deze tijd zou wetenschappelijk onderzoek worden uitgevoerd met het oog op het ontdekken van een effectief middel om de enorme afstanden tussen de sterren te overbruggen: dat wil zeggen, met het oog op het bouwen van ruimteschepen die sneller dan de snelheid van het licht kunnen reizen, of met het creëren van een ander middel om mensen over interstellaire ruimte te vervoeren, hen in staat stellend om andere planeten rondom andere sterren te bereiken, te verkennen en te koloniseren.

V - De toekomstige nationaalsocialistische samenleving

Al het voorgaande lijkt idealistisch – en dat is het ook. Fundamenteel is het nationaalsocialisme het nobele nastreven van idealisme met eerbare middelen; het is een bewuste uitdrukking van de wijsheid verkregen uit duizenden jaren van beschaving. Het nationaalsocialisme is een praktisch middel om een beschaafde manier van leven te creëren en te onderhouden. Deze manier van leven moedigt en ontwikkelt individuen met een nobel karakter. Een nationaalsocialistische samenleving of volksgemeenschap bezit een nobel ideaal waar haar leden naar kunnen streven – en dit ideaal helpt bij het creëren van betere, meer geëvolueerde individuen. In essentie is het doel van een nationaalsocialistische samenleving om haar leden naar een hoger niveau te tillen – om een nieuwe manier van leven en een nieuw type persoon te creëren, en zo de belofte van evolutie te vervullen en dat wonderbaarlijke werk van de natuur voort te zetten dat zich manifesteert in ras en cultuur. De wijsheid van het nationaalsocialisme is vastgelegd in zijn geloof dat het, om een hoger ras en dus een hogere beschaving te creëren, noodzakelijk is om in harmonie met de natuur te werken, en niet tegen haar. Een hoger ras en een hogere beschaving kunnen eenvoudig en natuurlijk worden gecreëerd door het nastreven van het ideaal van een galactisch rijk. Het overwinnen van deze uitdaging zou de omstandigheden creëren die nodig zijn voor een hoger ras om te evolueren en te floreren. Er zou geen behoefte zijn aan kunstmatige zaken zoals ‘genetische manipulatie’ om een nieuw ras te produceren.

Om een nationaalsocialistische samenleving te vestigen, moet een nationaalsocialistisch thuisland worden gecreëerd – en eenmaal gecreëerd, moet het veilig worden gesteld tegen zijn externe en interne vijanden. Zo’n samenleving zou een terugkeer naar krijgerswaarden mogelijk maken, en een krijgerssysteem van gerechtigheid – en natuurlijke gerechtigheid en volksdecreten zouden de moderne abstracte ‘wet’ vervangen die aan krijgersvolkeren is opgelegd. Bovendien zou een gevestigde nationaalsocialistische samenleving zich – in haar relaties met andere volkeren – eervol gedragen.

In haar relaties en handel met andere naties en volkeren zou deze samenleving op een nobele en beschaafde manier handelen – aangezien iets anders in strijd zou zijn met de geest of het ethos van het nationaalsocialisme zelf.

Zo’n samenleving – of Rijk (zo genoemd ter ere van het volk dat de eerste nationaalsocialistische natie creëerde) – zou zich bijvoorbeeld niet bezighouden met militaire of koloniale avonturen buiten haar eigen grenzen. Dat wil zeggen, het zou geen militaire veroveringen nastreven, om welke reden dan ook – of dat nu is om ‘leefruimte’, grondstoffen of iets anders te verwerven. Gegeven de wetenschap en technologie die de huidige beschaving heeft gecreëerd, gegeven beschaafde handelsrelaties met andere naties, en gegeven de ultieme uitdaging van het creëren van een galactisch rijk (met zijn duidelijke kolonisatie), zijn zulke dingen niet langer noodzakelijk en zouden zelfs contraproductief zijn. De essentie van het ideaal van een galactisch rijk is dat het het type verovering, avontuur en expansie is dat past bij het komende tijdperk. Het tijdperk van aardse rijken, gecreëerd en onderhouden door wapengeweld – het tijdperk van het zoeken naar leefruimte en avonturen in andere landen – is voorbij omdat het nu onnodig is. Om te evolueren, moeten we vooruit naar een hoger, ander en moeilijker type van verovering en expansie: een dat de opkomst

vereist van een nieuw type individu, een heel nieuw ras en een hele nieuwe manier of manieren van leven, en dat gebruikmaakt van de wetenschap, technologie en het begrip dat onze Thorische beschaving ons heeft gegeven. Dit nieuwe type van verovering en verkenning, deze nieuwe manieren van leven, vereisen meer heldhaftigheid, niet minder; ze vereisen grotere moed; ze vereisen een nieuwe generatie krijgers en een nieuwe generatie kolonisten; ze vereisen inventiviteit en grote nieuwe ontdekkingen.

Dit wil niet zeggen dat zo'n toekomstige nationaalsocialistische samenleving – gewijd aan het creëren van een galactisch rijk – haar eigen veiligheid op aarde zou verwaarlozen. Ze zou meer dan in staat en meer dan bereid zijn om zichzelf te verdedigen tegen elke bedreiging, zoals ze zeker bereid zou zijn om, indien nodig, meedogenloos te zijn in de verdediging van haar vrijheid en haar volk als ze zou worden aangevallen.

Wat begrepen en onthouden moet worden, is dat zo'n nationaalsocialistische samenleving – mits ze zich hield aan nobele nationaalsocialistische idealen en op een beschaafde manier jegens anderen handelde – mettertijd ongetwijfeld de dominante, meest beschaafde samenleving op deze planeet zou worden. Andere naties zouden actief proberen met haar te handelen, terwijl de beste mensen ter wereld naar haar en haar nobele idealisme zouden worden getrokken en zo zouden komen om haar en haar visie van een galactisch rijk te steunen.

VI - De triomf van het nationaalsocialisme

Om een toekomstige nationaalsocialistische samenleving te creëren, moet het nationaalsocialisme ergens op deze planeet zegevieren. Dit kan op een van drie manieren gebeuren. (1) Door de politieke of militaire triomf van een nationaalsocialistische beweging of groep in een bestaande natiestaat of land waar een specifiek ras (zoals Ariërs) in de meerderheid is. (2) Door de opkomst van een nationaalsocialistische gemeenschap en de ineenstorting van het huidige wereldwijde anti-Arische, zionistische systeem. (3) Door het geleidelijke proces van nationaalsocialisten die de spiritualiteit en het nobele idealisme van het nationaalsocialisme hooghouden, het ideaal van een etnisch thuisland verspreiden en anderen bekeren tot de zaak – en zo mettertijd een wereldwijde beweging creëren die haar eigen thuisland wil vestigen en het nationaalsocialisme wil implementeren.

Al deze manieren vereisen een begrip van wat het nationaalsocialisme is – zijn nobele idealisme; zijn wijsheid; zijn civiliserende missie zoals geopenbaard door Adolf Hitler. Ze vereisen allemaal dat nationaalsocialisten handelen en leven op een nationaalsocialistische manier, zoals ze allemaal vereisen dat die nationaalsocialisten andere Ariërs inspireren met een nobele visie, en zo degenen die zo geïnspireerd zijn in staat stellen te streven naar het verwezenlijken van die visie. Bij het zo inspireren van anderen is het ideaal van een Arisch galactisch rijk van vitaal belang.

Mits nationaalsocialisten het geloof behouden en mits bovengenoemde zaken worden uitgevoerd, zal ergens in de toekomst een nationaalsocialistisch thuisland en een nationaalsocialistische samenleving worden gecreëerd. Dit zal gebeuren, omdat het voorbestemd is – omdat het onze lotsbestemming is. Of deze glorieuze toekomst nabij of veraf is, hangt volledig van ons af, want zo'n thuisland en zo'n samenleving kunnen in ons eigen leven worden gecreëerd als we de noodzakelijke toewijding hebben om het te creëren.

Zoals Adolf Hitler eens schreef: “Elke nederlaag kan de basis worden van een toekomstige overwinning. Elke verloren oorlog kan de oorzaak zijn van een latere opleving. Elke bezoeking van nood kan een nieuwe impuls geven aan menselijke energie. En uit elke onderdrukking kunnen die krachten zich ontwikkelen die een nieuwe wedergeboorte van de nationale ziel teweegbrengen – mits het raciale bloed altijd zuiver wordt gehouden.” (*Mein Kampf*, I, 11).

VII - De missie van het nationaalsocialisme

De missie van het nationaalsocialisme is een eenvoudige: het openbaren van hun unieke lotsbestemming aan menselijke wezens, en het streven om die lotsbestemming werkelijkheid te maken. Onze unieke lotsbestemming is te civiliseren: beschavingen te creëren, te onderhouden en uit te breiden en zo het opwaartse evolutionaire werk van de natuur voort te zetten. We hebben deze lotsbestemming omdat we begiftigd zijn met die kwaliteiten die beschaving mogelijk maken: nobel karakter, creatief genie en een bloeiende etnische cultuur geboren uit het overwinnen van fysieke tegenspoed.

Om onze lotsbestemming te vervullen, moeten we leven te midden van ons eigen ras volgens onze eigen gewoonten en volgens die principes van natuurlijke gerechtigheid die raciale gemeenschappen sterk en gezond maken. In praktische termen hebben we etnische thuislanden nodig, voor elk ras. Binnen elk thuisland hebben we echte volksgemeenschappen nodig en binnen die volksgemeenschappen individuen geïnspireerd door de nobele idealen van het nationaalsocialisme. Om dit te verkrijgen, moeten we onze volkeren bevrijden van de slavernij die ze nu wereldwijd ondergaan onder het wereldwijde zionistisch gecontroleerde systeem dat 'sociale manipulatie' heeft gebruikt (en de marxistische anti-natuurlijke abstracte ideeën die hieraan ten grondslag liggen) om een repressieve wereldwijde oneervolle tirannie te creëren.

De missie van het nationaalsocialisme is een heilige – om onze volkeren te bevrijden en hen terug te brengen naar hun lotsbestemming. Deze heilige missie betekent dat we allemaal, als individuen, een heilige plicht hebben – een verplichting – jegens de lotsbestemming die het nationaalsocialisme ons heeft geopenbaard. Door te streven naar en onze unieke lotsbestemming te vervullen – door een creatief, nobel, civiliserend volk te zijn – vervullen we het doel van ons leven, hier op aarde, en kunnen we dus vervullende, gezonde levens leiden. Alles anders dan dit – alles anders dan streven naar onze lotsbestemming – is decadent, een verspilling van die gaven waarmee we door de natuur zijn begiftigd, en dus een verspilling van ons leven.

Deze heilige missie werd ons geopenbaard door de persoon die wij nationaalsocialisten 'de Führer' noemen – Adolf Hitler. Eenvoudig uitgedrukt was Adolf Hitler een instrument van het lot – iemand die werd aangesteld door die hogere macht die boven ons allemaal staat, als individuen, en die uiteindelijk de werking van ons leven en het universum zelf leidt of beheerst, of we deze macht nu 'God', de goden of simpelweg 'natuur' noemen. Adolf Hitler onthulde door zijn leven, zijn daden en zijn prestaties onze unieke lotsbestemming als Ariërs: hij gaf ons, in het nationaalsocialisme, een bewuste uitdrukking van die lotsbestemming. De Führer had een missie te vervullen – om een praktische vorm te geven aan onze lotsbestemming en te laten zien wat mogelijk was.

Fundamenteel is het nationaalsocialisme een begrip van de unieke missie van Adolf Hitler en een aanvaarding van onze unieke civiliserende lotsbestemming als menselijke wezens. Nationaalsocialisten accepteren dat deze opperste macht – hoe deze ook wordt beschreven of genoemd – Adolf Hitler koos om te leven en te sterven zoals hij deed. Deze man werd gekozen om onze lotsbestemming te openbaren. Hij werd gekozen om een nobele, krijgersnatie, of Rijk, te creëren, waarvan de mensen streefden naar een gezonde, beschaafde manier van leven en die begonnen hun eigen erfgoed te begrijpen en daarop trots te zijn. Hij werd gekozen om als martelaar

te sterven zoals hij deed, zoals zijn volgelingen werden gekozen om te vechten, te sterven en vervolging te ondergaan door toedoen van hun vijanden, zodat wij die het geloof behouden hun glorieuze daden kunnen herinneren en anderen ermee kunnen inspireren. Alles wat is gebeurd en alles wat nu gebeurt – bijvoorbeeld de wereldwijde vervolging van nationaalsocialisten – was en is noodzakelijk zodat onze lotsbestemming in de toekomst kan worden bereikt. Een nationaalsocialist is iemand die de missie van Adolf Hitler begrijpt en streeft naar het verwezenlijken van de lotsbestemming die hij ons heeft geopenbaard – en door dit te doen, verricht een nationaalsocialist het werk van die opperste macht die Adolf Hitler koos om te leven en te sterven zoals hij deed.

